

Thomas Enger

Het boek van de galg

A.W. Bruna Uitgevers

Het geschreeuw rukte haar uit haar slaap.

Ze ging rechtop zitten en legde een hand op haar voorhoofd; het duurde een paar seconden tot de muren tot stilstand kwamen. Ze kermde en grimaste van de pijn in haar onderlijf, buik, borst en rug, maar het geschreeuw naast haar, de tandeloze open mond en reeds bolle wangen, de gesloten ogen, het zijdezachte zwarte haar, vervulden haar in het diepst van haar hart met een blijdschap die al haar misère wegwaste. Ze rekte zich uit naar het kind – erop lettend dat ze de nek ondersteunde – en hield het allereerst voor haar gezicht en kustte het vervolgens op zijn wang en hoofdje, en fluisterde voorzichtig ‘Sst’ alvorens ze het kind tegen haar hals legde en met haar andere hand de zachte, zware katoenen luier ondersteunde.

Hoe kon het dat een kind zo lekker rook?

En wanneer raakte een pasgeborene die geur eigenlijk kwijt?

Ze sloot haar ogen en probeerde zich te herinneren hoe het was geweest met die andere kleine monsters in huis, maar ze slaagde er niet in. Het was allemaal één groot waas geweest de eerste maanden, net zoals de dagen nu waren.

Het kind ging door met huilen.

Het had zeker honger, dacht ze, waarna ze eerst één been en toen het andere uit bed gooide. Met onvaste passen – het kind nog steeds tegen haar hals gedrukt – wankelde ze de slaapkamer uit, de gang door voorbij de logeerkamer en de biblio-

theek. Pas toen ze in de keuken was en de kok en zijn keukenhulp zag, die onmiddellijk stopten met waar ze mee bezig waren, besepte ze dat ze slechts een nachtjapon aanhad.

Wat maakte het ook uit.

De keukenhulp glimlachte en kwam een paar passen dichterbij. 'Wat een schatje,' zei ze, ook al kon ze alleen het achterhoofd van het kindje zien.

Ze kon nog steeds geen gelijkenis ontdekken, niet met zichzelf en niet met zijn vader. Of, nou ja... dacht ze na het kind lange tijd bekeken te hebben. De mond was hetzelfde als die van zijn vader, in elk geval zodra hij hem opendeed.

Misschien zou Ditlev het kind ooit wat beter bekijken, dacht ze, en het zich afvragen. Het was al verdacht genoeg dat ze zich achtenhalve maand geleden zo'n beetje aan hem vergrepen had.

Ze had aan haar lichaam gemerkt dat er die avond iets was veranderd. Als je drie zwangerschappen achter de rug had, dan wist je het. En Ditlev zou nooit zo helder van geest zijn om terug te rekenen in de tijd en het uit te vogelen, of zich überhaupt druk te maken over de vraag wanneer ze zwanger was geraakt.

'Hebben jullie al iets besloten over de naam?' vroeg de keukenhulp.

'Nee.'

'Zijn er ook geen kandidaten? Het is heel normaal tegenwoordig om kinderen naar een van hun voorouders te vernoemen.'

'Aurora...'

De keukenhulp draaide zich om naar de kok, die haar een scherpe blik toewierp.

'Sorry,' zei ze met gebogen hoofd. 'Het spijt me.'

Het kind kwam eindelijk tot bedaren.

Hoe zóúden ze het eigenlijk noemen?

Misschien iets wat naar zijn vader verwees. Ze glimlachte

inwendig. Ditlev zou het zich nooit realiseren. Alhoewel? Misschien ook wel. Misschien wilde ze diep vanbinnen wel dat hij het zich realiseerde.

Lille-Chris.

Ja, zo kon ze het kereltje noemen. In elk geval bij zichzelf.

Het aanrecht lag vol kruiden, knoflooktenen, wortels en aardappels. Heel veel aardappels.

‘Waar is dat allemaal voor?’ vroeg ze.

De kok en keukenhulp keken elkaar kort aan.

‘Eh... voor de ontvangst, later vandaag,’ zei de kok, terwijl hij naar Lille-Chris knikte, die in slaap gevallen leek te zijn – of misschien ook niet.

‘Ik... was straal vergeten dat dat vandaag was. Met hoeveel zijn we?’

‘Achtendertig,’ antwoordde de kok.

‘Lieve hemel.’

Het laatste waar ze op dit moment zin in had, was neppe glimlachen en slijmerige gelukwensen beantwoorden van mensen die zich totaal niet voor hen interesseerden. Het was allemaal toneel. Schijn.

‘Heeft een van jullie mijn man gezien?’

‘Nee, sorry,’ antwoordde de kok.

De keukenhulp keek hem kort aan en zei: ‘Ik heb hem vanochtend vroeg gezien, toen ik hier aankwam. Hij ging naar de golfbaan, geloof ik.’

Uiteraard. Hij moest natuurlijk eerst achttien holes spelen voordat hij het clubhuis in dook.

‘Mama!’

Cornelia kwam de keuken binnenlopen en klampte zich aan haar moeders bovenbeen vast. Een scherpe pijn schoot via haar heup omhoog naar haar rug. Lille-Chris begon weer te krijsen.

‘Hou daarmee op,’ zei haar moeder toen Cornelia weigerde los te laten. ‘Ik heb een baby in mijn armen. Hou op, zeg ik!’

Haar dochter keek op naar het strenge gezicht van haar moeder en deed ten slotte wat haar verteld werd.

Moeder ging met haar rug naar het aanrecht zitten, te vermoeid om een andere plek op te zoeken. Het deerde niet dat de kok en de keukenhulp haar de borst zagen geven. En wat viel er ook te zien? Bovendien hadden ze een geheimhoudingsverklaring getekend over alles wat er in dit huis gebeurde.

Ze maakte de bovenste knoopjes van haar nachtjapon los en legde het kind aan haar tepel. Een paar tellen later begon het te drinken.

Cornelia had een bal gevonden, die ze tegen de grond begon te stuiteren.

‘Niet nu, Cornelia.’

Stuiter, stuiter, stuiter.

‘Cornelia, kun je nu voor één keer lúísteren!’

Haar dochter liet de bal nog een paar keer stuiteren en stopte toen.

‘Mag ik zwemmen?’ Cornelia zette haar handen op haar heupen en draaide zich naar haar moeder om. ‘Ik wil zwemmen, mama. Zélf.’

Haar moeder keek door het raam naar buiten. Wolken. De bomen wiegden heen en weer. Het kind zou het ijskoud hebben als het het water uit kwam.

‘Prima,’ zei haar moeder met een zucht. ‘Ga jij maar zwemmen.’

Luid stampend liep Cornelia de keuken uit.

‘Maar wel in het ondiepe blijven!’ riep haar moeder haar achterna. ‘Zó goed kun je nog niet zwemmen.’

Er kwam geen antwoord, enkel het geluid van wegstervende voetstappen en het hakken en snijden van de kok en de keukenhulp.

Kinderen, dacht ze.

Waarom kreeg je ze eigenlijk?

Lille-Chris was al een tijdlang gulzig aan het drinken toen zijn moeder haar hoofd omdraaide door een schreeuw van buiten.

‘Mama!’

Het was Cornelia.

‘Help!’

Haar moeder slaakte een zucht en ving een bezorgde blik op van de kok. ‘Dit soort dingen doet ze nou altijd,’ zei ze. ‘Ze moet altijd in het middelpunt van de belangstelling staan. En met een baby in huis...’

Ze schudde haar hoofd.

‘Help!’

‘Het is nog erger dan anders,’ ging haar moeder verder. ‘Gisteren had ze zich zogenaamd pijn gedaan op school. Toen wilde ze dat Eli Marie haar naar de Spoedeisende Hulp zou brengen. Ze bloedde niet eens.’

Ze zuchtte diep.

‘Mam...’

De kok en de keukenhulp keken elkaar aan.

Moeder stond op, om zich heen kijkend naar een doekje om bij het mondje van de baby te houden. Het was een stomiteit geweest om dit in de keuken te doen. Waar was Eli Marie in vredesnaam? Dat het zo ingewikkeld moest zijn om goede hulp te vinden tegenwoordig.

Moeder keek door het raam naar het zwembad. Ze zag Cornelia nergens. Die had zeker alweer genoeg van haar toneelstukje.

Met de baby tegen haar hals liep ze heen en weer en deinde zachtjes op en neer, op en neer. Streek over het achterhoofdje, de nek, het ruggetje. Rook aan de luiers. Die mocht Eli Marie voor haar rekening nemen.

Een beweging voor het raam deed haar stilhouden. Ze zag Eli Marie in de tuin naar het zwembad lopen. Ze dook er gehaast in, met al haar kleren aan, en verdween onder water de

diepte in. Vervolgens kwam ze weer boven met angst en paniek over haar hele gezicht getekend.

In haar armen...

Zonder het te merken sloeg moeder beide handen voor haar mond.

Dat ze Lille-Chris niet meer vasthad, merkte ze evenmin.

2021

1

De telefoon gaat al voor de derde keer in drie minuten. Ik werp snel een blik op het display en zie dat het weer hetzelfde onbekende nummer is. De eigenaar ervan is ook onbekend, heb ik ontdekt, wat nog een extra reden is om niet op te nemen. Ik heb een hekel aan telefonische verkopers.

Ik richt me weer op mijn kop thee en het manuscript.

Nog vijf weken en drie dagen tot de deadline.

Ik heb tot nu toe een derde kunnen vertalen. Ik probeer om zeven pagina's per dag te doen, maar dat is best moeilijk – in elk geval met een slecht boek en als je alleen maar zin hebt om te slapen. Te mógen slapen, voor de verandering. Vanacht heb ik tot iets na drieën wakker gelegen, om daarna voor een paar minuten lang in een chaotisch dromenland te belanden waar ik me niets van herinner.

'Jij hebt te veel demonen,' zegt Vegar altijd tegen me. 'Ga op Tinder.'

'Ik ben mijn vertrouwen in mannen verloren,' antwoord ik meestal. Mijn vertrouwen dat er ergens iemand rondloopt die kan leven met alles waar ik mee moet leven.

'Dat is niet waarvoor je op Tinder moet gaan,' zegt Vegar. 'Jij hebt iemand nodig om lol mee te hebben.'

Inderdaad, daar had je het. Kon ik me maar herinneren hoe.

Nu begint mijn mobieltje te piepen. Zelfde nummer.

Hmm.

Verkopers sturen geen sms'jes.

Ik ontgrendel mijn telefoon en staar naar de oplichtende woorden.

Ik heb je vader gevonden.

Mijn vader...

Mijn hart gaat tekeer als ik op het nummer druk en de telefoon tegen mijn oor houd. Ondertussen sta ik op. Na twee keer overgaan wordt er opgenomen. Hij – het is een man – zegt enkel 'Hallo' en wacht tot ik begin met praten.

'Wat...?'

De woorden blijven steken in mijn keel. Ik heb het warm.

'Mijn vader...'

Ik schraap mijn keel en probeer mijn woorden onder controle te krijgen, mijn vragen. Tot ik op mijn eerste en misschien wel belangrijkste vraag kom: 'Met wie spreek ik?'

Het duurt een paar seconden voordat hij antwoordt.

'Wie ik ben, doet er niet toe.'

Ik frons mijn voorhoofd.

'Maar ik weet wel wie jij bent,' gaat hij verder. 'En ik weet wie je vader is. Vermist, bijna twee jaar dood gewaand. Maar dat heb jij nooit helemaal geloofd, toch?'

Hij lijkt te genieten van wat hij zegt. Ik probeer te slikken, tevergeefs.

'Ik praat niet graag met mensen die ik niet ken,' zeg ik, en ik schraap mijn keel.

'En ik eet niet graag broccoli.'

Ik weet niet wat ik moet antwoorden.

'Wat wil je?' komt er ten slotte uit.

'Zoals ik al zei: ik heb je vader gevonden.'

'Dus?'

Daar moet hij om lachen.

‘Wil je niet weten wat er met hem gebeurd is?’

‘Jawel,’ zeg ik zacht. ‘Wat is er met hem gebeurd? Waar is hij?’

Hij begint weer te lachen, maar geeft geen antwoord.

Ik probeer mijn gedachten op een rijtje te zetten. ‘Moet je horen...’ zeg ik – de aanhoudende stilte aan de andere kant van de lijn wekt mijn irritatie. ‘Als je wilt dat ik aan de lijn blijf, zul je me een naam moeten geven die ik kan natrekken. Jouw naam dus. En je kunt beter niet proberen me wijs te maken dat je een of andere rijke oom uit Amerika bent.’

Een paar seconden verstrijken.

‘Je zult me niet vinden op internet.’

‘Zo’n vermoeden had ik al.’

‘En wat ik te weten ben gekomen, is belangrijker dan wie ik ben. Jouw vader...’

Het is alsof ik de man zijn hoofd zie schudden aan de andere kant van de lijn.

‘Kun je me niet gewoon vertellen wat je wilt?’

‘Wat ik wil?’

Hij begint weer te lachen. ‘Is dat niet duidelijk?’

‘Wil je... geld hebben?’

Daar geeft hij geen antwoord op.

Ik slik. ‘Hoeveel?’

‘Honderd.’

‘Honderd...?’

‘Honderdduizend kronen.’

‘Honderdduizend?’ roep ik.

‘Dat is een kleine prijs om te betalen voor alles wat ik te weten ben gekomen.’

Ik zet een paar passen naar de muur toe. Draai me om en loop terug. ‘Denk je echt dat ik zomaar honderdduizend kronen heb liggen?’

Hij geeft geen antwoord.

‘Hoezo kom je hiermee bij mij? Waarom ga je niet naar mijn moeder toe?’

‘Jij leek iets meer interesse te hebben om hem te vinden dan zij.’

‘En dat weet jij...’ stamel ik, ‘omdat je mijn moeder zo goed kent?’

‘Nee,’ antwoordt hij. ‘Dat weet ik omdat ik de krant lees.’

Ik veeg over mijn voorhoofd.

Hij heeft gelijk.

Mijn moeder had na verloop van tijd de hoop en het zoeken opgegeven. Ze had geen zin meer gehad om bij de politie en de media te zeuren. Ze wilde dat we zouden accepteren dat papa er niet meer was, ook al was het bizar dat hij zomaar verdwenen was.

“Te weten gekomen”, zeg je. Je hebt hem dus niet alleen gevonden, begrijp ik dat goed? Je bent ook te weten gekomen waarom hij ervandoor is gegaan?’

Er gaan een paar seconden voorbij. Dan zegt hij: ‘Ja.’

Ik slik een aantal keer. ‘Ik geloof je niet.’

‘Je... gelooft me niet?’

‘Nee, ik denk dat je me voor de gek probeert te houden.’

Het blijft even stil.

‘Er is veel wat jij niet weet over je vader.’

‘Nou, dat is misschien maar goed ook,’ zeg ik. ‘Jij bent vast zo’n vent die een iets groter piemeltje krijgt van mensen opbellen en een spelletje spelen met hun leven, maar ik kan hier niet naar luisteren. Veel succes ermee. Wie je ook bent.’

Ik tik op het nummer van Vegar, het een na bovenste in de gesprekkenlijst. Hij neemt meteen op. Voordat ik een woord kan uitbrengen, begin ik al te huilen. Ik kan niet meer stoppen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij met bezorgde stem.

Uiteindelijk ben ik in staat stotterend te vertellen wat er gebeurd is.

‘Jezus,’ zegt hij. ‘Wat is dat voor spelletje?’

‘Ik weet het niet,’ antwoord ik.

Een tijdlang zeggen we niets. De stem van de man – licht, koel en kalm – zwiert door mijn hoofd.

‘Maar stel dat er iets van waar is,’ zeg ik. ‘Stel dat mijn vader nog leeft en dat die kerel hem echt gevonden heeft?’

‘Nou,’ zegt Vegar, ‘vraag je eens af waarom iemand zoiets zou willen doen. Iemand vinden die niet gevonden wil worden?’

‘Wat hij zei: om geld mee te verdienen.’

‘Ja, maar meestal betaalt iemand hun dan op voorhand. Omdat iemand ze benadert en zegt: kun je mijn vader voor me zoeken? In dit geval is het tegenovergestelde het geval. Die vent komt naar jou toe zonder concrete informatie en wil niet eens zeggen wie hij is.’

Ik snap wat Vegar bedoelt.

‘Het klinkt erg vergezocht,’ voegt hij eraan toe.

Een paar seconden blijft het stil tussen ons, dan klinkt er een piepje van mijn mobiele telefoon: een sms. Van hetzelfde nummer.

‘Shit.’

‘Wat is er?’

‘Hij heeft me een foto gestuurd.’

‘Een foto waarvan?’

‘Ik heb hem nog niet geopend.’

‘Open hem dan!’

‘Maar stel dat het een dickpic is of zo.’

‘Dan zie je er weer eens een, voor het eerst in Joost mag weten hoeveel tijd. Daar ga je niet dood van. Kom op, open hem.’

Ik haal adem en druk op het icoontje.

‘Jezus christus.’

Op de foto is een man te zien die opzijkijkt, alsof hij op het verkeer let om de straat over te steken. De foto is van een afstand schuin van boven genomen, als door een bewakingsca-

mera die op de ingang van een grijs gebouw is gericht. Hij heeft korter en minder haar dan de laatste keer dat ik hem zag, en hij lijkt ook een stuk dunner. Zijn kleren hangen slap en los om zijn lijf.

Maar er is geen twijfel mogelijk.

‘Wat is er?’ vraagt Vegar.

Ik blijf zitten en staar hem aan.

‘Het is mijn vader,’ zeg ik ten slotte.

‘Je houdt me voor de gek.’

‘Nee.’

‘Wil je me de foto doorsturen?’

Ik doe wat Vegar vraagt. Het duurt hooguit een halve minuut, dan zegt hij: ‘Je weet dat je foto’s makkelijk kunt manipuleren, toch?’

‘Denk je dat de foto nep is?’

Vegar aarzelt even. ‘Ik weet het niet.’

Het wordt opnieuw stil.

‘Wat ga je doen?’

‘Ik weet het niet. Het is moeilijk uit te leggen, maar... het klonk eigenlijk wel alsof hij het meende.’

‘Heb je geld nodig?’

‘Welnee.’

‘Je weet dat je het van me mag lenen als...’

‘Ik ga jou niet om geld vragen, Vegar.’

‘Toe nou. Stel je niet zo aan.’

‘Stel jij je niet zo aan. Het gaat niet gebeuren.’

Vegar zucht.

‘Ik zal die vent terugbellen,’ zeg ik. ‘Ik ga proberen een deal te sluiten.’

‘Weet je dat wel zeker?’

‘Nee.’

Ik weet het helemaal niet zeker. Dat is het enige wat ik wel zeker weet.

Maar ik moet het weten.

Ik heb zo lang om antwoorden gebeden, naar antwoorden gezocht.

Ik moet het weten.

2

Adam Borg blijft staan voor de halfopen deur. In de gang zit het meisje met haar rug tegen de muur op de vloer en staart leeg voor zich uit.

Voorzichtig zet Adam een stap in haar richting, hij trekt de deur een stukje naar zich toe. Het meisje beweegt niet. Een plas nattigheid heeft zich op de grond om haar heen gevormd. De onmiskenbare geur van urine vult zijn neus. En hij ruikt ook nog de geur van iets anders. Metaal, ijzer.

‘Hoi,’ zegt hij zo zacht als hij kan. ‘Ik ben het, Adam.’

Hij doet een stap naar binnen.

‘Herken je me nog? Van gisteren?’

Hij probeert oogcontact te krijgen, maar het kleine meisje blijft naar de muur voor zich staren. Vochtige strepen lopen over haar kleurloze wangen.

In het verlengde van de gang, in de woonkamer, ligt een man op de grond. Daarachter, deels aan het oog onttrokken door de salontafel, een vrouw. Haar gezicht is naar de bank toe gekeerd, maar ze beweegt niet. Ze bewegen geen van beiden.

Adam stapt vlug langs het meisje en loopt via de gang naar de woonkamer. De man ligt op zijn buik in een plas bloed. Niets wijst erop dat hij ademt, maar toch buigt Adam zich voorover en houdt twee vingers tegen de halsslagader van de man.

Geen hartslag.

Hij staat op; zijn knieën kraken. Hij loopt om de tafel heen naar de vrouw die er half onder ligt, duwt de tafel een stukje opzij zodat hij zijn knie op de grond kan zetten en ook een vinger tegen haar hals kan leggen.

Zwakke hartslag.

Direct begint zijn eigen hartslag te bonzen in zijn oren. Hij komt overeind en trekt zich een eindje terug van de tafel, terwijl hij vlug zijn telefoon en oordopjes tevoorschijn haalt; het duurt even voordat hij een van de dopjes op de goede plek weet te krijgen. Dan belt hij het alarmnummer van de politie.

‘Dag, mijn naam is Adam Borg. Er... ligt hier een dode man. En een mevrouw die... ze is niet dood, maar...’

Hij duwt ook het andere oordopje in zijn oor en doet het eerst goed in, zodat het prettiger zit.

‘Waar bel je vandaan, Adam?’

Hij knippert een paar keer kort met zijn ogen. ‘Eh... in een woning in... Helsfyr.’

‘Adres?’

‘Fredrik Selmers vei 7, geloof ik.’

Aan de andere kant van de lijn klinkt geratel van een toetsenbord.

‘Is het jouw woning?’

‘Nee.’

‘Maar er ligt daar een dode persoon, zeg je? En een mevrouw die ernstig gewond is?’

‘Ja. Het lijkt erop dat ze allebei zijn neergeschoten. In elk geval de man.’

Op de achtergrond wordt een stoel weggeschoven, een telefoon gaat over.

‘Wanneer is dit gebeurd?’

‘Dat... weet ik niet.’

‘Ken je hen?’

‘Nee.’

‘Waarom ben je dan in de woning aanwezig, Adam?’

‘Dat... duurt een beetje lang om uit te leggen.’

‘Goed. We komen eraan, blijf aan de lijn. Heeft die mevrouw spoedeisende hulp nodig?’

‘Dat weet ik ook niet.’

‘Kun je dat controleren?’

Adam zet een paar stappen naar de tafel toe en ziet vlak onder haar linkersleutelbeen vers bloed opwellen. De plek waarvan hij aanneemt dat ze daar geraakt is, wordt deels bedekt door haar lange bruine haar.

‘Ze bloedt behoorlijk.’

‘Kun je proberen het bloeden te stoppen?’

Adam kijkt om zich heen en ziet verderop een theedoek liggen in de keuken. Met een grote boog loopt hij om de dode man heen om hem te pakken. Met zijn tanden scheurt hij de theedoek in stukken. Weer terug bij de vrouw schuift hij de tafel een stukje bij haar vandaan, erop lettend dat hij het hoofd en de handen van de man niet raakt.

Hij veegt het haar van de vrouw opzij, zodat hij de plek waar ze geraakt is makkelijker kan zien. Voorzichtig tilt hij haar schouder van de vloer om het stuk stof eromheen te kunnen wikkelen en een knoop te maken op de plek waar ze het meeste bloed verloren lijkt te hebben. Daarna doet hij hetzelfde met het andere stuk textiel, zodat dat het eerste stuk bedekt.

‘Zo,’ zegt hij. ‘Ik geloof dat het gelukt is. Een beetje, althans.’

‘Goed zo, Adam. Zijn er nog meer mensen in de woning?’

Hij draait zijn hoofd om naar de gang, waar het meisje nog steeds apathisch voor zich uit staart. Adam vertelt wat hij ziet.

‘Maar ze heeft geen verwondingen?’

‘Niet fysiek, volgens mij. Maar ik denk dat ze in shock is.’

‘En verder is er niemand binnen?’

‘Wacht even, dan ga ik kijken.’

‘Probeer niets aan te raken.’

Adams handen zitten onder het bloed. Hij wrijft ze zo goed als dat gaat schoon aan zijn kleren, terwijl hij opstaat en de gang in loopt via dezelfde weg als hij gekomen is. Hij stapt langs het meisje. De geur van urine is doordringend.

Hij trekt zijn jas over zijn hand, zodat die zijn vingers be-

dekt. Dan opent hij een van de deuren in de gang. Hij komt in een kamer met een opgemaakt bed vol sierkussens. Hij doet een van de oordopjes uit en luistert of hij iets hoort. Opent de garderobekast: leeg. Bukt en kijkt onder het bed, maar ook daar is niemand.

De volgende kamer onderzoekt hij op dezelfde manier, maar deze keer vergeet hij zijn vingers af te dekken. Er komen bloedvlekken op de deur. Hij probeert ze weg te vegen met de mouw van zijn jas, maar krijgt ze er niet helemaal af. Ook hier is niemand.

Achter de laatste deur in de gang treft hij een lege wc aan.

Terwijl hij neerkijkt op het meisje, dat nog steeds lijkbleek is, brengt Adam verslag uit van wat hij heeft gezien. Zonder met haar ogen te knippen staart het meisje voor zich uit.

‘En wat is jouw relatie tot deze mensen, Adam?’

Hij probeert zijn droge keel te bevochtigen en bedenkt wat hij moet antwoorden.

‘Dat is ook nogal lastig uit te leggen.’

‘Goed. Blijf waar je bent. We zijn er binnen een paar minuten. Blijf aan de lijn.’

3

‘Wijn,’ zegt Hedda Fisk hardop. Er is plek voor nog een paar flessen in de reistas die geopend op de grond staat. Een extra winterjas heeft ze niet nodig; ze gaan nog geen meter skiën. Wijn drinken daarentegen gaan ze wel doen.

Hedda kan zich de laatste keer dat ze zes dagen achter elkaar vrij was niet herinneren. Drie ervan brengt ze door in Geilo, met Inger en Therese. Daarna keert ze terug naar Oslo om het een beetje rustig aan te doen. Haar moeder opzoeken misschien, en haar vader. Of een spannend verhaal lezen – of nog makkelijker: er een kijken. Jezus, ze weet ook niet meer wanneer ze dát voor het laatst gedaan heeft, ze kan zich niet

herinneren wanneer ze voor het laatst het gevoel had dat ze een normaal leven leidde. Het enige wat Hedda doet behalve werken, koken en proberen te slapen is een voetbalteam van achtjarigen coachen in Kjelsås. En dat doet ze eigenlijk alleen omdat Waage, haar baas, een dochter heeft die erin speelt. Ze waren op zoek naar een coach, had hij een keer verteld toen ze op weg naar huis waren nadat ze een dronken vechtpartij in Bøler hadden opgebroken. In een moment van zwakte had ze toen haar diensten aangeboden. Twee dagen later had ze de eerste training begeleid.

Inger en Therese leiden echter een heel normaal, saai leven. Volgens henzelf dan. Voor Hedda klinkt een acht-tot-vierbaan buitengewoon zalig. Inger is manueel therapeut en Therese is onderzoeksmedewerker bij het Museum voor universiteits- en wetenschapshistorie. Ze zijn allebei getrouwd, maar alleen Inger heeft een kind: een meisje van vier dat de paasdagen doorbrengt op Gran Canaria met haar grootouders, de kleine geluksvogel. Geen van Hedda's vriendinnen ziet zichzelf als erg gelukkig, maar dat is ook een van de vele dingen waar ze de komende dagen in Geilo grapjes over zouden maken.

Als ze maar niet te veel grapjes over Hedda maakten. Over wanneer zij het geluk zou vinden. Ze had niet de puf om dat te gaan uitdiepen. 'Het komt als het komt,' zei ze meestal wanneer haar ouders ernaar vroegen; ook al was dat misschien, als ze eerlijk was tegen zichzelf, al gebeurd.

Ze is bijna klaar met pakken als de telefoon gaat, uren voordat ze in de auto zullen stappen. Zodra ze *Waage* op het display ziet staan, lijkt het alsof er een schokgolf door haar borst trekt. Een paar seconden overweegt ze of ze hem gewoon zal laten overgaan en achteraf zal zeggen dat ze onderweg naar Geilo pas had gezien dat hij had gebeld. Maar Waage weet dat ze haar mobieltje altijd bij zich heeft. Hij zal niet ophangen voordat ze heeft opgenomen.